

I AM BLACK BUTTERFLY...

ฝนหลงฤดูที่ตกลงมาตอนเที่ยงคืนอย่างวันนี้ทำให้ทุกหลังคาเรือนพากันลืดอกกลอนปิดไฟนอนตั้งแต่หัวค่ำ มีเพียงเสียงเพลงแว่วดังมาจากบ้านไม้หลังหนึ่งเท่านั้น แสงไฟสลัวจากถนนและสายฝนที่เทกระหน่ำไม่ได้ทำให้กลุ่มผู้ชายวัยรุ่นนรราวสามสิบกว่าคนที่ยืนอยู่ในสนามฟุตบอลสะทสะท้านได้เลย

"พวกแกแน่ใจแล้วใช่ไหมถึงอยากจะทำเรื่องกับฉัน"

'จีโอ' หัวหน้าแก๊งสายฟ้าตะโกนก้องฝ่าเสียงฟ้าร้องที่ดังอย่างต่อเนื่อง

"ถ้าฉันไม่แน่ใจก็คงไม่นัดมาวันนี้หรอก ขอแค่พวกแกรักษาสัญญาที่ให้ไว้ก็แล้วกัน"

คราวนี้เป็นเสียงของชายหนุ่มอายุประมาณสิบแปดปี สูงประมาณร้อยแปดสิบเซนติเมตร เขาก้าวมายืนอยู่ด้านหน้าสุดเพื่อเผชิญหน้ากับหัวหน้าแก๊งฝ่ายตรงข้าม ขยับข้อมือที่มีรอยสักรูปผีเสื้อตัวใหญ่อยู่ที่หลังมือทางด้านซ้ายไปมาอย่างแข็งๆ เสื้อผ้าชุดนักเรียนเปียกไปด้วยเม็ดฝนที่เทกระหน่ำเข้าใส่ แต่ดวงตาคมเข้มที่จับจ้องคู่กรณีที่ยืนตรงข้ามยังคงแว่นแฉ่งและบ่งบอกว่าเขาไม่มีความกลัวเลยสักนิดเดียว

"แน่นอน คนอย่างจีโอพูดคำไหนคำนั้น ถ้าแกเอาชนะฉันได้ พื้นที่แถบนี้จะเป็นของพวกแบล็กบัตเตอร์ฟลายทั้งหมด และฉันกับลูกน้องก็จะไม่มาเหยียบหรือข้องเกี่ยวกับที่นี่อีกต่อไป"

"ก็ดี ถ้าแกยืนยันแบบนี้ฉันก็จะเชื่อ แต่คงรู้ว่าถ้าแกผิดคำพูดโทษจะเป็นยังไง"

เพื่อนสนิทที่ยืนอยู่ด้านขวาของหัวหน้าแก๊งแบล็กบัตเตอร์ฟลายเอ่ยขึ้น เขามีดวงตาสีฟ้าอ่อน ใบหน้าออกฝรั่งอย่างชัดเจนตามเชื้อสายแคนาดาที่ได้มาจากมารดา มือข้างซ้ายกำหมัดที่ใส่สนับมือเอาไว้แน่น

B

"แต่พวกแกก็อย่าลืมเหมือนกัน ถ้าแพ้เมื่อไรพวกแกจะต้องออกไปจากพื้นที่นี้ แล้วอย่าลืมว่าจะต้องคลานลอดขาฉันเหมือนหมาพร้อมกับเห่าไปตลอดทางด้วยนะไว้ย ฮ่าๆ ก๊ากๆ ^O^"

ลูกน้องของจีโอพากันตะเบ็งเสียงหัวเราะเอาใจลูกพี่ลูกน้องสนาม

"งานนี้ไม่มีคำว่าปรานี ใครพลาดก็เตรียมตัวตายได้เลย"

จีโอพูด กระตุกยิ้มเย้ยหยันอย่างมั่นใจว่ายังไงชะตัวเองก็จะมีวันแพ้แน่นอน

"ฉันจะรออะไรอยู่เล่า" ชายหนุ่มผิวขาวที่ยืนอยู่ด้านซ้ายของหัวหน้าแก๊งผีเสื้อดำตะโกน เขาสวมเสื้อยืดสีดำกับกางเกงยีนเอด้าเพียงคนเดียว "ลุยกันเลย!"

"เฮ!!!"

สิ้นเสียงตะโกนก้องของพวกบ๊ापลังทั้งหลาย หัวหน้าแก๊งแบล็กบัตเตอร์ฟลายยิ้มอย่างเลียดเย็น ก่อนจะพุ่งเข้าไปเป็นคนแรกตามด้วยลูกน้องของตัวเอง นั่นจึงเป็นการเปิดฉากสงครามกลางเมืองของวัยรุ่นต่างแก๊งที่ต้องการยึดครองพื้นที่ว่างเปล่าให้เป็นของฝ่ายตน ขยายอำนาจของกลุ่มให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น

ผัวะ!!! พลัง!!! ผัวะ!!!

แรงหมัด แรงเท้า และอาวุธทุ่นแรงสารพัดก่อให้เกิดเสียงของการต่อสู้ดังไปทั่วทุกพื้นที่

"ฉันจะจัดการแกให้สิ้นซาก แล้วทุกคนจะได้รู้ว่าหัวหน้าแก๊งผีเสื้อ"

ดำน้ำๆ นี้ถูกฉันทันนี้เด็ดปีกจนขาดด้วยน้ำมือของตนเอง ฮ่าๆๆ แล้วพวกแกที่คลานเหมือนหมาก็จะต้องอับอายขายขี้หน้าจนอยู่ที่นี้ไม่ได้"

"นั่นหรือ ลองดูก็ได้ว่าใครจะถูกกำจัดไปก่อนกัน ที!"

จีโอ หัวหน้าแก๊งสายฟ้าคำรามอีกครั้งก่อนจะชกไปยังเป้าหมายที่อยู่ตรงหน้า แต่ทว่าชายหนุ่มกลับหลบทัน ทั้งคู่ถอดรูด แลกทั้งหมัดทั้งเท้าและอุปกรณ์ช่วยออมแรง เช่นสนับมือและไม้เบสบอลกับอีกฝ่ายจนบาดเจ็บกันถ้วนหน้า หัวหน้าแก๊งผีเสื้อดำตัวดำทัวเขาเกี่ยวเอาจีโอล้มลงกระแทกพื้นแล้วประเคนหมัดหนักๆ เข้าที่โหนกแก้ม ร่วงสูงกระตุกยืมที่มุมปากกระชากคอเสื้อของจีโอขึ้นมาจากพื้น

"ผีเสื้อมีแค่นั้นเองหรือ น่าเบื่อจะตายซัก อย่างแคะถึงหลับตาฉันก็ฆ่าได้!!"

ผัวะ!!! ไครม!!!

ชายหนุ่มร่างสูงปล่อยหมัดใส่จีโอที่เข้าตาเต็มแรง ส่งผลให้เจ้าตัวกระเด็นล้มลงไปลี้กับพื้นหญ้าอีกครั้ง ก่อนจะพยายามลุกขึ้นยืนแล้วตั้งเอามืดปลายแหลมจากลูกน้องที่ต่อสู้อยู่ข้างๆ มาถือไว้ ตั้งใจจะใช้มีดเล่มนั้นทำให้หัวหน้าแก๊งผีเสื้อดำสิ้นชื่ออย่างที่ปากพูดเอาไว้ให้ได้จริงๆ

หัวหน้าแก๊งแบล็กบัตเตอร์ฟลายเหล็กและหลบอย่างแม่นยำ ปลายมีดจากคู่มือที่สายอยู่ตรงหน้าแฉลบเข้าที่แขนด้านขวาจนเลือดสีแดงฉานไหลออกมาจากแขนเสื้อนักเรียน

"ฮ่าๆๆ คราวนี้แกไม่รอดแน่" จีโอลำพอง

"ถ้าแกมันใจก็ลองดู!"

ชายหนุ่มถ่มน้ำลายลงพื้นแล้วพุ่งเข้าใส่จีโออย่างบ้าเลือด มันจ้องมองเขาด้วยความตกใจ ตัวดำมีดเตรียมจะป้องกันตัวอย่างกล้าๆ กลัวๆ หัวหน้าแก๊งผีเสื้อดำรออยู่แล้ว เขาใช้จิ้งหะที่อีกฝ่ายพุ่งเข้ามาเบี่ยงตัวหลบแล้วจัดการเตะเข้าที่ท้องจีโอด้วยรองเท้าคอนเวิร์สคู่ละห้าพันที่เพิ่งถอยมาหมาดๆ

ร่างสูงไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดมือ เขาตรงเข้าไปเตะอัดที่ท้องจีโออีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้ง โดยที่แต่ละครั้งรุนแรงเกินกว่าที่จีโอคาดคิด

เอาไว้ รอบข้างยังคงส่งเสียงอะอะวุ่นวาย ร้องตะโกนกันอย่างคึกคะนอง
ทุกคนสู้กันอย่างไร้ซึ่งความปราณี รุนแรง และเลือดร้อนบ้าพลัง บ้างล้ม
บ้างลุก ชายหนุ่มกวาดสายตามองเพื่อนของตัวเองที่สนุกสนานและพอใจ
ที่ได้ออกแรงตะลุมบอนกับศัตรูอย่างเบือๆ

"ขอโทษที ฉันทึ่งก็เลยเห็นพวกแกเล่นสนุกกันแล้ว ถึงเวลาปิดบัญชี
สักที"

10

ชายหนุ่มพูดกับตัวเองแล้วก็มั่งมั่งมองร่างที่นอนตาเหลือกอยู่บนพื้น
จิโอะกระเถิบตัวหนีอย่างหวาดกลัว เขาเคยได้ยินเรื่องความโหดร้ายของ
หัวหน้าแก๊งแบดลิกบัตเตอร์ฟลายในเวลาต่อสู้อันยาวนาน แต่ตอนนี้มันเทียบไม่ได้
เลยกับความจริงที่อยู่ตรงหน้า หัวหน้าแก๊งผีเสื้อดำก้าวเท้ายาวๆ คว่ำไม้
เบสบอลที่วางอยู่แถวนั้นขึ้นมาถือไว้

"ยะ...อย่านะ! อย่านะไว้ย อย่าทำอะไรฉันเลยนะ"

"หมดเวลาร้องขอชีวิตแล้ว ในเมื่อแกคิดจะฆ่าฉัน แกก็ตายไปรออยู่
ในนรกก่อนแล้วกัน"

ผัวะ!!!

ชายหนุ่มหวิดไม้เบสบอลเข้าที่ใบหน้าของจิโอะ เลือดสีแดงสดไหลออก
มาจากริมฝีปากซีด

"แกแพ้แล้ว"

"อ้ากกกกกกกกก!!!"

จิโอะสะดุ้งเฮือกเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหมดสติไป ใบหน้าเขาเต็มไปด้วย
ด้วยเลือด ลมหายใจวาระรินอ่อนแรง เลือดสีแดงไหลลงมาจากสนับมือ
ข้างขวา ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเหยียบบรองเท้าผ้าใบไปยังหน้าอกของคนทีนอน
ไม่ได้สติอยู่กับพื้น จ้องเขม็งไปยังร่างได้ผ้าเท้าก่อนจะเอ๋อเบาๆ ให้สายฝน
เป็นพยาน

"Game Over หนีๆ"

จำเอาไว้ให้ดี ถ้าฆ่าฉันไม่ตาย แกต้องตาย!!!

1

14 กุมภาพันธ์ 25XX

ทันทีที่สัญญาณออกดเล็กเรียนดัง นักเรียนในห้องที่ตาปรี๊ดคล้าย จะหลับไม่หลับแหล่ตลอดหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาก็สะดุ้งตื่นขึ้นราวกับโดนเข็ม นั้บสิบเล่มทิมแทงไปตามร่างกาย ข้าวของที่เกลื่อนบนโต๊ะนักเรียนถูกเก็บ เข้ากระเป๋าดังแต่อาจารย์ยังไม่เดินออกจากห้อง ทุกคนตื่นตื่นและรอคอย เวลาเลิกเรียนเพื่อจะได้ไปเจอแฟนตัวเอง บางคนก็ไปเจอคู่เด็ดที่เลือกเอา วันวาเลนไทน์เป็นจุดเริ่มต้นการคบหา

ฉันเฝ้าคางมองยาหยีเพื่อนสนิทที่ยกตลับแป้งขึ้นมาส่องเป็นรอบที่ ร้อยกว่าๆ ตลอดวัน

"ถ้ากระจกหลุดได้ มันคงจะบอกว่าฉันเบือนหน้าเธอแล้ว --^"

"ช่างสิ ฉันไม่สนหรอก ยังไงวันนี้ฉันก็ต้องดูดีที่สุดในวัน ไม่ใช่่ง่ายๆ เลยนะที่จะชวนพี่อาก้าไปกินกระเพาะปลาด้วยกันเย็นนี้ได้อะ ^()^"

พี่อาก้าเป็นนักกีฬาเทควันโดของโรงเรียน ยัยนี้แอบชอบพี่เขามา ปีกว่าแล้ว เพราะเขาเป็นชายหนุ่มร่างสูง หน้าตาขาวตูดดีมีสกุล เป็นผู้ชาย ที่ Noแอลกอฮอล์ Noน้ำอัดลม ช่างรักษาสุขภาพดีแท้

"คงเป็นเด็ดที่สยของน้ำดู" ฉันทำท่าขลุ่ย "ตีมด้ากับกระเพาะปลา > <"

"ว่าแต่ฉัน แล้ววันนี้เธอไม่มีนัดไปไหนกับนายเพนที่รูปหล่อหรือไง อยู่บายอกนะว่าเขาไม่ว่าง แล้วเธอก็ต้องแห้งเหี่ยวเฉาตายอยู่บนเตียงที่บ้านตัวเองอะ"

"เฮ้อ...ก็ไม่รู้สิ"

"ทะเลาะกันอีกแล้วหรอ"

"อืม นิดหน่อย T-T"

ฉันพยักหน้ารับส่งๆ ที่จริงแล้วมันก็ไม่นิดหน่อยหรอก เราทะเลาะ กันหนักมากเมื่อวันก่อนนั่นด้วยเรื่องที่เขาชอบไปมีเรื่องชกต่อยทะเลาะ

||

วิวาทกับคนอื่นจนเป็นเรื่องราวใหญ่โต หลังจากวันนั้นเราก็ยังไม่ได้คุยกัน
อีก พอโทรเข้ามือถือของเพนท์ก็เจอแต่ยัยผู้หญิงคนเดิมที่บอกให้ฝากข้อความ
= _ =

"แยจ้งเลยนะ เอาจ้ ถ้าไม่อยากเจอตาย ฉันอนุญาตให้เธอไปกับฉัน
ก็ได้"

"ไปเป็นก้างขวางคอเธอกับพี่อาก้านะเธอ ไม่ละ เที่ยตามสบายเถอะ
ฉันจะกลับไปซักผ้า"

12

"โอว~ ฉันว่าวาเลนไทน์ปีนี้ของเธอน่าหุดหูกว่าฉันอีกนะ"

ฉันพ่นลมหายใจออกจากปากจนผมหน้าม้าปลิวไสว รูดซิปปิด
กระเป๋านักเรียน โบกมือลาหายหทัยที่ เย็นนี้เราคงไม่ได้กลับบ้านพร้อมกัน
เพราะยัยนี้จะต้องรอพี่อาก้าซ่อมเทควันโดเสร็จก่อน ซึ่งนั่นก็ตั้งห้าโมงเย็น

"แล้วเจอกันยาหีย ขอให้มีความสุขนะจ๊ะ"

"ถ้ามีอะไรรีบหน้าแบบว่าตื่นตื่นตื่นตื่น ฉันจะโทรไปหาเธอคืนนี้"
ยาหียทำหน้าที่กระต๊ากกระต๊าก

"โอเค บ้ายบาย ^^"

ต้ง ต้ง ต้งจ้งจ้งจ้ง
สัญญาณเดือนข้อความเข้าจากโทรศัพท์มือถือสั่นครืดพร้อมกับเสียง
โบราณๆ ดังขึ้น ฉันกดเปิดข้อความทั้งที่ขายังคงเดินออกจากโรงเรียน ไม่
แม้แต่จะส่งสายตามองรอบข้างที่ส่งเสียงแข็งแซ่พุดคุยโปรแกรมเที่ยวใน
วันวาเลนไทน์

'เจอกันหน่อยสิ รอที่ร้านเดิม - เพนท์'

ฉันรีบเปลี่ยนเส้นทางกลับบ้านมาเป็นอีกทางอย่างรวดเร็ว ^-^
เพนท์ไม่ชอบรอนาน เขาไม่ค่อยมีความอดทนในเรื่องนี้นัก และก็ไม่มีสิ่ง
ที่จะแวะซื้อดอกกุหลาบดอกเล็กๆ ที่ขายอยู่ริมถนนหนึ่งดอก เพนท์ไม่ค่อย
ชอบอะไรที่ดูเว่อร์ๆ เขาเป็นคนไม่โรแมนติกเลยตลอดเวลาสองปีที่คบกัน
มา เพราะฉะนั้นดอกเดี๋ยวก็นั่นแหละ สีแดงด้วย ความรักของเราจะได้
สดใส ร้อนแรง และเบิกบานตลอดไปไง >O< อ้าย! เงินจ้งแฮะ

กริ่ง!

ร้านเดิมที่เพนท์บอกในข้อความใช้เวลาเดินทางไม่นานเพราะอยู่ไม่ห่างจากโรงเรียนเท่าไร ที่นี่คือร้านกาแฟชื่อว่า 'หอมกรุ่น' ทั้งที่เราสองคนไม่ได้มีกาแฟ แต่ที่นี่ก็เป็นร้านประจำของเราสองคน เพราะมันคือร้านของพี่แพท พี่สาวสุดสวยของเพนท์นะสิ

"สวัสดิ์ดีค่ะพี่แพท"

ฉันตกทายพี่สาวคนสวยที่อยู่หน้าเคาน์เตอร์ เธอเงยหน้าขึ้นมามองฉันแล้วส่งยิ้มให้

"อ้าว ไม่ค่อยได้เจอกันเลยนะจ๊ะสิน้ำ"

นี่คือชื่อที่แสนจะไพเราะของฉันค่ะ 'สิน้ำ' ^()^

"นั่นสิ ไม่ค่อยได้เจอกันเลย แหะๆ" อาจเป็นเพราะฉันทะเลาะกับน้องชายพี่บ่อยเกินกว่าจะแวะมาที่นี่ได้มั้งคะ - - * "เพนท์มาหรือยังคะ เขานัดนำมามาวันนี้ ไม่บอกกันมาก่อนล่วงหน้าเลยคะ"

ฉันยิ้มให้กับพี่สาวของเพนท์อีกที ไม่รู้ทำไมฉันถึงสังเกตเห็นท่าที่กังวลแล้วก็ทุกซิบใจบนใบหน้าของพี่แพทได้อย่างชัดเจน หรือว่าเธอจะเหนื่อยนะ วันนี้ลูกค้าเยอะซะด้วย

"มาแล้วจ๊ะ นั่งอยู่ตรงนู้นนะ"

"จ้ะน้ำไปหาเพนท์ก่อนนะคะ"

ฉันซ่อนดอกกุหลาบไว้ด้านหลัง เดินตรงไปยังโซฟาสีแดงริมหน้าต่างที่เพนท์นั่งรออยู่ เพียงแค่เห็นจากด้านหลังฉันก็จำได้ทันทีว่าคนคนนี้แหละคือแฟนของฉัน

"เพนท์"

เสียงเรียกของฉันไม่ได้ทำให้เขาหันมา ฉันยืนมองเขาอย่างงงๆ ก่อนจะตัดสินใจเรียกอีกที เพนท์หันมาช้าๆ ช้ามากจนฉันคิดว่าชีวิตของฉันกำลังอยู่ในช่วงสโลว์โมชั่นหรือเปล่า -_-;; ใบหน้าของเขามีร่องรอยบาดแผลใหม่ พลาสเตอร์สีฟ้าลายโดราเอมอนแปะอยู่ตรงหน้าผากด้านซ้ายริมฝีปากบวมเจ่อ

ถึงแม้ว่ามันจะไม่ทำให้ความหล่อของเขาลดลง แต่มันก็ทำให้ฉันแทบ

กรี๊ดร้องออกมา

"มาแล้วเหอ นังก่อนสิ"

ฉันนั่งลงที่โซฟาฝั่งตรงข้ามโดยไม่พูดอะไร มีโต๊ะคั่นกลางระหว่างเราสองคน ฉันวางดอกกุหลาบเอาไว้ข้างตัวโดยที่ยังไม่ได้ยื่นให้เขา สายตาจับจ้องอยู่ที่เพนท์

14

ใบหน้าที่คุณเคยตลอดสองปีทำให้ฉันจ้องมองด้วยความหลงใหล ผมน้ำตาลอ่อนนุ่มสลวยกว่าผมที่แห้งแข็งกระด้างของฉัน คิ้วเข้มคู่นั้นรับกับดวงตาสีดำสนิท จมูกโต่งเป็นสันที่ฉันจำได้ว่าเคยเปลือยโหนกภูบาลใส่จนทำให้จมูกของเขาหักและเลือดกำเดากระชูด -.-

"คิกๆ"

เพนท์เอียงคอมองเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของฉัน ความคิดนั้นทำให้ฉันกลั้นหัวเราะไม่อยู่ แต่พอเลื่อนสายตามาที่ริมฝีปากบวมเ่อเพราะเรื่องซกต้อยใจของฉันก็กระตุกแรงๆ อีกรอบ -_-^^

"ทำไมมองแบบนั้น เธอยังไม่ชินอีกเหอไงเหอ"

"ไม่ ฉันไม่ชิน และคงไม่มีทางชินด้วย"

"หึๆ เธอเป็นอย่างนี้ทุกทีเลยนะ" เขาหัวเราะทั้งๆ ที่ฉันรู้สึกว่ามันเป็นการฝันทำมากกว่า เพนท์เอื้อมมือมายิ้มของผมของฉัน นั่นจึงทำให้เขาอยู่ใกล้ฉันมากกว่าเดิม ฉันเลยคิดว่าหมับมือของเพนท์

"ฉันเป็นห่วงนาย ไม่อยากให้นายมีเรื่อง"

เขายิ้ม รอยยิ้มของเขาช่างสดใส แต่ฉันเห็นอะไรบางอย่างเคลือบแฝงอยู่ภายใต้ใบหน้าที่เขาพยายามจะทำให้มีความสุขนั้น มือเขายังวางอยู่บนหัวฉัน และฉันก็ยังจับมือเขาเอาไว้แน่น มือเขาลั่น

"เพนท์ ฉันเป็นห่วงนายจริงๆ นะ คิดว่านายจะโกรธจนไม่อยากคุยกับฉันอีกแล้ว"

"พูดเป็นเล่นไปได้"

เขาดึงมือออกแล้วถอยกลับไปพิงพนักโซฟา พี่พนักงานนำขนมเค้กและน้ำหวานมาเสิร์ฟให้โดยที่เราไม่ต้องสั่ง เพนท์ดื่มน้ำในแก้วตรงหน้ารวดเดียวจนหมด

"ฉันไม่โกรธเธอ ไม่มีวันที่ฉันจะไม่อยากคุยกับเธอ ไม่รู้หรือไง"

"ฉันดีใจที่นายอยากเจอฉันวันนี้ วันวาเลนไทน์ที่เราอยู่ด้วยกันเป็นปีที่สอง ฉันมีอะไรจะให้นายด้วยนะ"

"ฉันก็มีเรื่องอยากจะทำบอกเธอเหมือนกัน"

ฉันหยิบดอกกุหลาบมาถือไว้ในมือเตรียมจะให้เพนท์ ของขวัญหนึ่งชิ้นสำหรับวันแห่งความรัก ฉันเลิกคิ้วขึ้นสูงมองเพนท์ที่กระฉับกระฉ่าย เขารินน้ำในเหยือกข้างๆ ใส่แก้วตรงหน้าแล้วดื่มจนหมดไปอีกหนึ่งแก้ว ท่าทางแบบนี้ของเพนท์เป็นเฉพาะเวลาที่เขาคิดอัดแล้วพยายามระงับความกลัวมือของเพนท์ที่วางอยู่บนโต๊ะกำแน่นราวกับพยายามที่จะข่มใจ (>///<) แหม~ แค่ว่ารักฉันมันยากขนาดนั้นเลยหรอ

"เป็นอะไรหรือเปล่าเพนท์"

มีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นแล้วสินะ -O-

"เรา... เราสองคน"

เราสองคนทำไมล่ะ อ้า~ รู้สึกถึงกลางร้ายชอบกลแฮะ ฉันจ้องเพนท์โดยไม่ละสายตา กลัวว่าถ้ากะพริบตาสักครั้งเขาจะหายไปต่อหน้าต่อตาจนฉันทำใจไม่ได้

"เราเลิกกันเถอะ!!"

เป๊าะ!

"โถ้ย TAT"

กุหลาบในมือของฉันหักเป็นสองส่วน นามทิมฝ่ามือจนเลือดออก แต่สาบานได้ว่าฉันไม่รู้สึกรเจ็บเลยสักนิด เพราะคำพูดเมื่อกี้ทำให้ฉันซาไปทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

"สิน้ำ!"

เพนท์รีบลุกขึ้นมาล้างข้างฉัน คิ้วที่แดงไปด้วยเลือดขึ้นดูด้วยความตกใจ ท่าทางห่วงใยแบบนั้นช่างแตกต่างจากคำพูดร้ายกาจที่เขาพูดกับฉันเมื่อกี้เหลือเกิน

"เธอเลือดออก"

"เพนท์"

"ดอกกุหลาบนี้เหรอ"

เขาหยิบดอกกุหลาบที่หักเป็นสองส่วนขึ้นมา ดวงตาของฉันมองไม่เห็นอะไรนอกจากน้ำตาที่เอ่อล้น

"เพนท์ --!!"

"ใครใช้ให้เธอกำมันไว้ในมือ ทำไมถึงได้ซุ่มซามแบบนี้!"

"เพนท์ หยุดสักที ฉันต้องการคำอธิบาย ปล่อยให้เลือดบ้านี้ไหลออกไปจนหมดตัวเลยก็ได้ ช่วยบอกฉันทีว่าเมื่อกี้นายพูดเล่น นายล้อฉันเล่นหรือเปล่า"

16

ฉันปล่อยให้น้ำตาที่คลออยู่ในหลอกออกมาทั้งสองตา เพนท์กัดปากตัวเอง ล้วงผ้าเช็ดหน้าจากกางเกงนักเรียนของเขา มาซับเลือดที่มีมือให้ฉัน ฉันสะอื้นฮักจับเสื้อของเขาเอาไว้

"นายแกล้งฉันเหรอเพนท์ เมื่อกี้ฉันพูดไปโซ่มัย นายไม่ได้ตั้งใจจะพูดแบบนี้โซหรือเปล่า"

"เช็ดเลือดซะ กลับไปอย่าลืมใส่ยาด้วยล่ะ" เพนท์วางผ้าเช็ดหน้าไว้ที่มีมือของฉัน ไม่ตอบคำถามเหมือนเคย "ดูแลตัวเองด้วย ต่อไปนี่ฉันไม่ได้อยู่ข้างๆ เธออีกแล้วนะ"

"ทำไมล่ะเพนท์ ทำไมถึงเป็นแบบนี้ บอกฉันหน่อยสิว่าฉันทำผิดอะไร TAT"

"เธอไม่ได้ทำผิดอะไรทั้งนั้น ขอร่องล่ะ เลิกถามเหตุผลสักที"

"นายจะเลิกกับฉันจริงเหรอ นายไม่รักฉันแล้วโซมัย ไม่รักกันแล้วเหรอเพนท์"

ฉันลุกขึ้นมองเพนท์ที่ยืนนิ่งอยู่ตรงหน้า เขาหยิบกระเป๋านักเรียนขึ้นมาพาดบนไหล่ด้านซ้าย เนกไทคลายปมจากคอกลงมาอยู่ตรงหน้าอก กระดุมเสื้อนักเรียนที่แกะออกทำให้ฉันเห็นสร้อยคอสีเงินที่เคยซื้อให้เขาเมื่อวันเกิดปีที่แล้วอยู่เลย เพนท์ไม่ตอบอะไร เขากำหมัดแน่นเหมือนกับจะตอยถ้าฉันยังคิดจะถามอีก --;;

"อย่าเจอกันอีก ห่างๆ ฉันไว้"

"เพนท์!" ฉันคว้าแขนของเขาราวกับจะเหนี่ยวรั้งหัวใจตัวเองเอาไว้